

Credința lui Avraam și credința lui Isus

2 ianuarie 2008

Donald K. Short

Avraam a pătruns credința lui Isus. Acea pătrundere nu poate apărea decât prin urmarea Mielului oriunde merge El. Pe cruce Isus a purtat nesiguranța omenirii și a biruit-o prin credință. El a purtat crucea în fiecare zi, toată viața, dar Calvarul a condensat această luptă. Aceasta este credința care Îl descoperă pe Dumnezeu în "trup." Așa cum fiecare pas din experiența lui Avraam a fost real, tot așa Hristos, sămânța lui Avraam, a devenit membru al familiei omenești. El a luat natura omenească asupra Sa în dimensiunea ei de după căderea în păcat, fără excepții, și a înfruntat ispita ca și Avraam, ca și noi astăzi.

Această experiență a fost pentru Avraam ca trecerea prin valea umbrei morții. El a fost puternic ispitit să întoarcă spatele făgăduinței lui Dumnezeu și să se prindă de "trupul" lui în Isaac. Tot așa, Hristos a trebuit să aleagă între voia Lui, cerințele "trupului" Lui, sau să înfrunte crucea și să bea paharul. În ambele cazuri, în joc era salvarea lumii; totul depindea de credință.

Fără înțelegerea slăbiciunilor pe care le-a asumat Hristos luând natura noastră păcătoasă, vom fi lipsiți de piatra esențială în construcția templului adevărului. Nu vom fi deloc echipați cu "credința lui Isus" până nu vom înțelege calea pe unde a trecut credința Lui. Pentru a-L urma pe Miel "oriunde merge El" va trebui să-L cunoaștem ca pe Cel ce a fost "făcut asemenea fraților Săi." Atunci vom vedea cu claritate că El este "calea cea nouă și vie pe care El a consacrat-o pentru noi, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său" (Evrei 10,20).

De aceea, suntem sămânța lui Hristos, a lui Avraam, moștenitori după făgăduință. Lumea a așteptat 4000 de ani, după care Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, darul făgăduit, "născut din femeie, născut sub lege." Scopul era ca noi să nu mai fim sclavi, ci fii, moștenitori ai lui Dumnezeu prin Hristos, Sămânța lui Avraam. În acest adevăr nu există confuzie.

"Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei... Umblați cârmuiți de Duhul, și nu veți împlini poftele firii pământești... nu puteți face ceea ce voțiți" (Galateni 5,1.16.17).

După cum am mai spus, Isus se numea pe sine în mod obișnuit "Fiul omului." Implicațiile acestui lucru sunt imense și trebuie înțelese mai bine. Încerca El să spună lumii că legătura Lui cu familia omenească este deosebită? Acest lucru poate fi văzut în conversația Lui cu Maria, după înviere.

Lucrarea Lui pământească se încheiase. Făcuse tot ce se putea face înainte să se întoarcă în cer. Umblarea Lui în trup printre copiii oamenilor a împlinit oare cerințele legii? A fost El oare al doilea Adam, biruind acolo unde primul Adam a fost învins? Cum putea ști toate acestea? Discuția cu Maria spune că această confirmare era încă în viitor.

Maria este la mormânt, plângând cu disperare. Se pare că nu și-a dat seama că cei care vorbesc cu ea sunt mesageri cerești, când au întrebat-o: "Femeie, de ce plângi?" Fără să privească ce se întâmplă, ea răspunde: "Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus." Cu ochii plini de lacrimi, ea aude aceeași întrebare, acum de la Isus: "De ce plângi?" Crezând că este vocea grădinarului, continuă să întrebe, în disperare, unde L-au pus.

Isus a spus, "Maria," și atunci s-a produs învierea din mormântul suferinței ei. Ea L-a recunoscut pe Isus și a spus "Învățătorule." Era chiar El, viu și adevărat, stând în fața ei, pregătit să facă o declarație uimitoare. El urma să confirme că S-a unit cu urmașii lui Adam fără vreo urmă de excepție, cu adevărat Sămânța femeii. Cu o notă de mister în voce, dar cu profundă nerăbdare, Isus spune Mariei: "Nu mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu; dar du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru" (Ioan 20,17).

O afirmație aproape insondabilă! El era Cel care Se umilise și luase asupra Sa trupul unui rob, făcut asemenea oamenilor. Iată-l acum proclamând lumii că există vești pe care „frații” Săi trebuie să le înțeleagă. Vestea era că El se întoarce la Tatăl Său, același Tată pe care Îl aveau și ei. El se întorcea la Dumnezeuul Lui, același Dumnezeu pe care Îl aveau și ei, iar El dorea ca frații Lui să știe că El era una cu ei. El dă rămase zidul de despărțire dintre om și Dumnezeu, iar ei nu mai erau acum departe de El, ci aproape. El a confirmat că este fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu, și că El Însuși este Sămânța în acea descendență regală. Sângele Lui a sigilat rudenia Lui cu copiii oamenilor, deoarece a înlăturat, în trupul Său, vrăjmășia omului față de Dumnezeu.

Dar când Maria a povestit aceste lucruri fraților Săi, ei "nu au crezut." Rămâne întrebarea: Vor avea frații Lui din ultima generație, când trebuie să se sfârșească taina lui Dumnezeu, mai multă credință decât ucenicii, și vor crede ei cu adevărat ceea ce a spus El?
